హత్య - విచారణ

మా డివిజన్ పోలీసు వాళ్ళందరమూ కిందనించి పైదాకా నల్లమందు నిద్ర పోతున్నట్లున్నామని సూపరెంటునించి గూటింపులు తీవ్రంగా వొచ్చిన రోజే "టోలుగేటు" పక్కన కొత్త మొండెమూ, గాడిబావి దగ్గిర తలా దొరికాయి. యింకా యీ కేసన్నా శ్రద్ధ వహించి ఆచోకి తియ్యకపోతే, "సస్పెన్షన్" దాకా వొస్తుందని మూడు రోజులు నిద్రాహారాలు లేకుండా తిరిగి దోషుల్ని గుర్తించాను, కాని వాళ్ళు నలుగురూ మాయమైనారు. ప్రచ్ఛన్న స్వరూపంలో వాళ్ళ జాడలు పసిగడుతో పల్నాటి సీమను పడ్డాను. వేళకు తిండిలేక, బళ్ళలోనూ, బస్సుల్లోనూ కునికిపాట్లు తప్ప నిద్రలేక, నా పాత స్నేహితుడు చలిజ్వరం మళ్ళీ కొంచెం పలకరించగా, చివరికి వాళ్ళనందుకున్నాను. యింక వలవేసి వాళ్ళని పట్టాలి. పూర్తిగా అలిసిపోయినాను. విసుగు పుట్టింది. బతుకంటే ధైర్యం చచ్చింది. నా ఆరుగురు పిల్లలూ భార్యా తిండిలేక గిలగిలలాడడమూ, అందులో నలుగురు ఆడపిల్లలూ ఐదేసివేలు అర్పించమని కాళీ అవతారాల్లాగ నా గుండెలమీద కూచోడమూ, వీటివల్ల వస్తాయించాను గాని, లేకపోతే ఆ క్షణాన వెధవ నౌకరీకి ఒక్క పెద్ద సలాము చెప్పి, మా పూర్వుల యాయవారం చెంబునాశ్రయించి వుందును. నౌకరీల్లోకల్లా నీచమైన నౌకరీ పోలీసు నౌకరీ.

రాత్రులు వూరి వెలుపల అడివిలో నాకు కావలసిన పెద్ద మనుషులు నలుగురూ చేర్తారని తెలిసి, యీలవేస్తే అందేట్టు జవాన్లని దాక్కోమని చెప్పి, నేను గొంగళీ కప్పుకుని బైలుదేరాను. ఆ చలికాలపు సాయంత్రం. గుడిశ వెనకనించి చింతతోపులో యెర్రగా కాలుతోంది పడమటి మూల. నేననుకున్నట్టే తలుపు బిగించి వుంది. దొంగదగ్గు దగ్గుతో వొణుకుతో రేగి పొదకింద మఠం వేశాను. ఆ కాస్త వెలుతురూ మాయమయింది. చింతల్లోంచి పురుగులు కీచుమంటున్నాయి. గబ్బిలాలు గావును నల్లగా నలుపులో రెక్కలు కొట్టుకుంటో భూతాల్లాగు లేచిపోతున్నాయి. అక్కడక్కడ జరజరమని యెండుటాకులమీద అనుమానంగా పాకుతున్నాయి యేవో. యీల నోట్లో పెడితే పదిమంది యెములవంటి జవాన్లు వస్తారనే ధైర్యమే లేకపోతే, వాళ్ళు నా పిరికితనానికి నవ్వుతారనే భయం లేకపోతే, వెంటనే పరుగెత్తుదును భయంకరమైన ఆ చోటునించి. దూరంనించే పాట పాడుకొంటో నెత్తిన కడవ పెట్టుకుని ఒకామె వొచ్చింది. ఆ పాట వింటేనే నాకు భయంతో వొళ్ళు వొణికింది. చింతల చీకట్లో, ఆకాశపు సంధ్య ఎరువుల్లో, హత్యల రక్తంలో, క్రూరుల ముద్దుల్లో, నరబలుల పాపంలో నానింది. ఆ గొంతు. కాని ఆ భయంలోనించి ఆనందం కలుగుతోంది. ఆ కంఠస్వరపు లోతు. ఆ మాటల పటుత్వం, ధీరత్వం, నల్లని స్త్రీ నల్లని చీర కట్టుకుని చింత నీడల చీకట్లో నుంచుని ఆగి, నా వంక తిరిగింది.

"యెవ్వరు?"

యెంత ధైర్యం, పొగరుబోతుతనం! మూలిగాను. దగ్గాను.

"యెవరు తాతా నువ్వు?"

"నేను తాతను కాను."

నవ్వింది. యేం ధైర్యం? ఆ గుడిశే నాదైె, ఆ రేగిచెట్టుకింద చీకట్లో యెవరో దగ్గితే, కడవ పారేసి వెనక్కి విరుచుకు పడుదును నేనైతే.

"అంతా మోసమే!"

కనిపెట్టిందా యేమిటి?

"జబ్బుగా వుంది."

"యే వూరు?"

బొంకాను.

"యెవరు?"

బొంకాను.

"యెక్కడికి వెడతావు?"

"యెక్కడికేముంది. యింత ప్రపంచంలో."

"యిక్కడికే నన్నమాట!"

కనిపెట్టిందా? బెదిరింపా!

"చలి, చలి."

పళ్ళు పటపట మనిపించాను. కడవ దింపి తడిక వూడదీసి దీపం వెలిగించింది.

"అక్కడే వుండు పిలిచిందాకా."

కడవలోంచి కల్లు కంపు కొడుతోంది గదిలో సద్దుతోంది.

"రా, తాతా."

"తాతని కానంటే!"

"రా, పడుచూ"

పకపకా నవ్వింది. చుట్టూ చింతలూ, నేపాళాలూ, చిటిరేగి పొదలూ, గుడ్లగూబలూ నవ్వాయి. గుడిశె నాలుగుపక్కలా చూశాను. ఒక మూల పొయ్యీ, తాళ్ళూ, నాలుగు గోనెలూ, గొంగళ్ళూ, ఒక పెద్ద పెట్టీ, మూడు కుండలూ - అంతే. యేమీ అనుమానాస్పదంగా లేదు. నన్నామె కళ్ళు పరీక్షించడం, 'ఫీ'లై, నేనామెవొంక తిరిగి చూశాను. ముప్ఫైయేళ్ళుంటాయి. వక్షము చాలా యెత్తు. అంతయెత్తు, బలుపూ, బిగువూ ఐన రొమ్ముని నేనెప్పుడూ చూడలేదు. నడుము సన్నము ఆమెనీ, ఆ గుండ్రమొహాన్నీ, గట్టి పెదవుల్నీ, మొహంమీ[ద] పడే జుట్టులో కనబడని కళ్ళనీ, ఆ వొంటి రంగునీ చూస్తే, రాతితో చెక్కిన విగ్రహ[ం]

ప్రాణం ధరించి కదులు తోందనిపిస్తుంది. జుట్టులోనించి కళ్ళు కనపడకపోయినా చూపులు మాత్రం సూటిగా వాడిగా గుచ్చుకుంటాయి. ఆ భుజాల యెత్తూ, తొడల జవజవా, ఆ కంఠం గుండ్రతనమూ, ఆ వెంట్రుకల బిరుసూ, చూస్తే, పురాతనపు రాక్షసాంగనల ఆకర్షణ యిట్లా వుండేదేమో అనిపించింది. చప్పున నా కళ్ళనించి తిరిగి, పొయి వెలిగించి, దీపం గుమ్మం అవతలగా బైటపెడుతో నావంక చూసి చిరునవ్వుతో 'పురుగులు' అంది. బైట దీపం లోపల కొత్త వాడున్నాడని తెలిపేందుకని నాకేం తెలుసు?

పొయ్యి మంటలు గంతులేస్తున్నాయి. వాటికి తాళమేస్తో చీకట్లు గోడలమీద నాట్యమాడుతున్నాయి. బొద్దింకలు చెదిరి పరుగెత్తుతున్నాయి. బూజు కళ్ళమీదికి వేళ్ళాడుతోంది.

'తాతా, గంజి తాగుతావా?' అంది బియ్యం కడుగుతో

నవ్వుతోందా?

'తాగను మరి! సాయింత్రం నించి ఆకలిగా వుంది. పొద్దున్న ఆ కోమటి తల్లి పోసింది యింత చద్ది అంబలి అంతే.'

పొయ్యిమీద బియ్యం వేసి

'యిప్పుడే వస్తా కూచో' అని, చెంబూ నీళ్ళూ పట్టుకుని వెళ్ళింది. పొయికెదురుగా కూచున్నాను. వొస్తారా వాళ్ళు? నేనున్నాని భయపడి వెనక్కిపోతారా? యీ ఆడమనిషి వుంటుందనుకోలేదు. వాళ్ళే రావడం, యీలవేసి పట్టించడం అనుకున్నాను. కానీ!

పావుగంటలో వొచ్చింది తలలో తెల్లని పూలేవో పెట్టింది. వాటి వాసనతో గుడిశ నిండింది. నల్లని బూజుపట్టిన మూకుడు పెట్టి దాంట్లోనే గంజి పోస్తోంది. మనసు పట్టలేకపోయినాను. పుట్టింది బ్రాహ్మణ పుట్టక!

'అది కడుగుదూ!"

ఫక్కున నవ్వింది.

'అలవాటు లేదు గావును!" అని

కడిగింది. యెంత ఆచారాలు వొదిలినా విస్తరి చుట్టూ నీళ్ళు చుట్టడం మానలేదు. చెయ్యన్నా కడుక్కోకుండా ఆ మూకుడులో మెతుకులు ఏరదామంటే, చెయ్యి సాగదు. కాని వొణికానా, సందేహించానా, యీ శ్రమంతా వృథే! ముక్కు మూసుకుని, మూకుడెత్తి ఔషధం మల్లే తాగాను.

'యేం తాతా, మాయ కోమటిదాని వుత్త అంబలే రుచిగా వున్నట్టుందే!'

నవ్వింది.

'యిది వేడిగా అన్నా వుంది.'

'మూతి కాలుస్తుంది. జాగ్రత్త. యింకొంచెం తాగుతావా?'

'వొద్దు.'

కుండెడు గంజీ అవలీలగా లోపల పోసేసుకుంది.

'యివాళ పిట్టలు దొరకలేదు.'

'యెట్లా దొరుకుతాయి?'

పైన చూపింది. గాండీవమంటిది విల్లుబద్ధ వుంది.

'నన్ను తినాలని మృగమేదన్నా అప్పుడప్పుడీ గుడిశలో దూరుతుంది. నేను దాన్నే కోసుకు తింటాను.'

ఆ బెదిరింపుతో హడిలిపోయినాను.

నేను గుడిశ బైటికి పోయి చుట్టూ చూశాను. నా గుండె కొట్టుకుంటోంది. చప్పున అట్టా చీకట్లోకి పరిగెత్తుకోపోతే తోక జాడించి యీ గుడిశలో పడుకుని బైటికి రాగలనా? కాని దోవ తెలీదు. యెక్కడికి పోను? జవాన్లు వొచ్చి కాచుకుని వున్నారా? కాని వాళ్ళ సహాయం అడుగుతానా? ఆడదానికి దడిసి పరిగెత్తి యింక గౌరవం వుంటుందా? దైవాన్ని నమ్మి, నా ఉద్యోగాన్ని తిట్టుకుంటో కూచున్నాను. నా పక్కన వొచ్చి అది కూచుంది.

'తాతా, చుట్ట కాలుస్తావా?'

తాత గానంటే యేమిస్తుందో?

'అలవాటు లేదు.'

'పొడుం?'

'లేదు.'

'బీడీ?'

'తాంబూలం అలవాటనుకుంటా.'

నవ్వింది.

'నువ్వు వొక్కత్తెవూ వూరిబైట యిట్లా వొంటరిగా కాపరమున్నావేం?'

'వూళ్ళో కుక్కల్ని చూస్తే నా కిష్టం లేదు.'

'కుక్కలూ!'

'రెండు కాళ్ళ కుక్కలు.'

'యెందుకా కోపం?'

'కుక్కలు గనక.'

'నీకు పెళ్ళి కాలా?'

'అయిందే.'

'ఏడీ?'

'ఆకలేసి, తినేశాను?'

'తరవాత యేం తింటున్నావు?'

'దోవన పొయ్యేవాళ్ళని.'

నవ్వింది.

'నీకు పెళ్ళయిందా, తాతా?'

దగ్గిరగా జరిగింది.

'పెళ్ళే నాకు!'

'కాలేదా?'

'లేచిపోయింది.'

'ఐతే, యెట్లా, తాతా!'

'పిల్ల నిప్పిస్తావో.'

'పిల్లలెందుకు నీకు? నా యీడుదాన్ని కట్టుకో.'

'వుందా?'

'వెతకడమెందుకు? నేనున్నానుగా?'

'నువ్వే!'

'యేం? నేను బావుండలా?'

దగ్గిరిగా ఆనుకుని కూచుని, ఒక చెయ్యి నా మెడమీద, ఒక చెయ్యి నా వొళ్ళో జారనిచ్చింది.

యీ అడివంతా మన రాజ్యం. నీకు రోజూ గంజి కాచిపెట్టి, యీ కడవ లోది... అబ్బో, తాతవు కావే?' అని.

చప్పున దూరంగా జరిగింది. ఆమె స్పర్శతో నా వొళ్ళు పులకరించింది. మళ్ళా వొచ్చి యెదురుగా కూచుంది. పమిట నేలమీదికి జారింది. రెవికె పక్కలకి తొలిగింది. కళ్ళు తిప్పలేక, బలవంతంగా చూపుల్ని పైకి లాగుతో బాధపడుతున్న నా కళ్ళకేసి చూస్తో చంపల కింద చేతులేసుకుని కూచుంది. ప్రయత్నంతో నేను నా భార్యనీ, చిన్నమ్మాయి ముద్దుమాటల్నీ మా సూపరెంటు ముఖాన్నీ జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటున్నాను, లేచి.

'పడుకుందాం రా. తాతా పొద్దుపోయింది' అంది.

గుడిశలో మూల గొంగళీ నాకిచ్చింది. తడిక దగ్గిరిగా తను పరుచుకొంది.

'యిటు వేపు దొల్లకేం, ఆడదాన్ని చేసి, నీ సంగతి నాకు తెలుసు.'

నేను మాట్లాడలేదు. నాకాశ్చర్యం యెక్కువౌతుంది. నిద్ర మాత్రం పోకూడదు. కళ్ళు మూశాను. మళ్ళీ యెక్కడో కళ్ళు తెరవడం. పడుకున్నాను యెంతోసేపు చీకట్లో చూస్తో, అప్రయత్నంగా కునుకు పట్టింది గావును. మెల్లిగా చెయ్యి నా గొంగడీ కిందికి దూరడం నన్ను లేపింది. చప్పున చెయ్యి పట్టుకున్నాను.

'నేనే తాతా.'

'ఐతే, యేమిటిది?' బిగ్గరగా కేకేశాను.

'అమ్మా, తాతవు కాదే. చెయ్యి విరిచేశావు.'

నా పక్కన పడుకుని దగ్గిరిగా జరిగింది. నా పైన బలువుగా ఒక కాలూ చెయ్యి వేసింది.

'తాతా, నన్ను పెళ్ళాడరాదూ?'

నవ్వింది, ఆ నవ్వు నా నరాల్ని లాగుతోంది.

'సరే, రేప్పొద్దున్న కద!'

యెందు కాచెయ్యిని మళ్ళీ గొంగడీ కిందికి పోనిస్తోంది? ఆమె పెదిమలు నా పెదిమల్ని నొక్కుతున్నాయి. జవాబు చెప్పడానికి వీల్లేకుండా నా పైకి బాగా వంగి ఒక చేత్తో చేతిమీదిగా మెడకిందికి పట్టుకుని, బలమంతా నా మీద ఆనించి రెండో చేత్తో గొంగట్లో వెతుకుతోంది. ఆమె జుట్టు నా మొహాన్ని కప్పింది. ఆ అడవి పువ్వులు ఘుమ్మన్నాయి. కల్లుతో నిండిన శ్వాస మా మొహాన్ని ముక్కుల్ని కప్పేసింది. ఆమెని కావలించుకోడానికి నా చెయ్యి పైకి లాక్కోపోయినాను. కాని గట్టిగా రొమ్ముతో అదుముతో రానీలేదు. బావుంది. యెంతో సౌఖ్యంగా వుంది. కదలకుండా పడుకున్నాను. కాని ఆమె చెయ్యి, మెల్లిగా పాములాగు జరుగుతోంది. వెతుకుతోంది. జొరబడుతోంది. నా వళ్ళు ఝుల్లు ఝుల్లుమని ఆమె వేళ్ళ కింద వొణుకుతోంది. కాని స్వేచ్ఛలేకుండా ఆమె చేతుల మధ్య చిక్కి.....

'నిన్ను చూడగానే, నీ దొంగదగ్గుని, నీ పెద్ద ఛాతీని, నీ పెద్ద మీసాల్ని, నీ మాయ వొణుకుని.... నాకు నీ మీద యెంత మనసు కలిగింది! యింక వెళ్ళవొద్దు. ఒంటరిదాన్ని యీ కారడివిలో! పగలూ, రాత్రీ యెప్పుడూ యిట్లా-'

యింక వినరాని మాటలు, నా రక్తం పొంగించే మాటలు. చెవులు మూసుకోవాలనుకుంటో చెవులు విప్పి వినే ఆ మాటలు, మొగవాడి అహంభావాన్ని హెచ్చించే మాటలు, జన్మ సార్థకమయిందనుకునే మాటలు ముద్దుగా రహస్యంగా మాట్లాడింది. కాని ఆ చెయ్యి - తీసేస్తోంది. వొదిలించుకుంటోంది. యేమిటా చల్లగా? నా గుండెలు

కొట్టుకోవడం ఆగాయి. బాబోయి నా రివాల్వరు లాగేసింది! చప్పున నా బలమంతటితోనూ తిరగబడ్డాను, కలియబడ్డాను. వొదులుతున్న చేతుల్ని పట్టుకున్నాను. దాని భుజాలు పట్టుకుని వొంచాను. కాని, పాములాగు మంచులాగు, నున్నగా జారింది, తప్పించుకుంది. దాంట్లో గుళ్ళున్నాయి పేలితే! నా మీద పేలితే! వెతికి ఒక చెయ్యి పట్టుకున్నాను. యింక మల్ల యుద్ధమయింది. యెట్లానైతేనేం ఆమెని కిందచేసి నేను పైన కూచున్నాను. చేతులందనీదు. కోపమొచ్చి కొట్టాను. కొరికింది. యిద్దరి శ్వాసలూ, గుడిశలో ఆ తోపు నిశ్శబ్దంలో గంభీరంగా వినపడుతున్నాయి. యెంతసేపు పెనుగులాడామో! తుపాకి పేలితే యెంతసేపు! దొంగముండ! గొంతునొక్కాను. చంపెయ్యాలనే! మొగాణ్ణి! దీన్ని గెలవలేనూ! యెంత బలముంటేనేం! ఆడది గెలవగలదా? చప్పున పట్టువొదిలింది. చేతులూ మెడా వేళాడేసింది. చచ్చిందా! మూర్ఛా! ముందు రివాల్వరేదీ! మీద కూచుని చేతులు వెతికాను. లేదు. రెవిక విప్పి వెతికాను. యేదీ! కోపంతో చీర వూడతీసి పారేశాను. లేదు. నేను చేస్తున్న పని చూసి, కొంచెం కాలం కిందటి సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చి నవ్వొచ్చింది. గుండెలమీద చెయ్యేశాను. కొట్టుకుంటున్నాయి. స్పర్శ నా సుఖంతో చెయ్యి అక్కడే ఆగింది. వెచ్చగా! ఆ గట్టి చర్మం! కావలించుకుంటే, కాని రివాల్వరు. ఒక్క వూపు వూపింది. కింద పడ్డాను. చప్పున లేచింది. దూరంగా వెళ్ళి పక్కన గుడిశ మారుమోగేట్టు నవ్వింది.

చప్పున దూకాను. పెద్ద కొయ్యతో నా తలమీద దెబ్బపడ్డది.

'యీసారి దొంగల్ని పట్టుకోడానికి వచ్చినప్పుడు రివాల్వరు సరిగా దాచుకో. వేసింది తాతవేషం. మాట్లాడేది బ్రాహ్మణమాట!'

చప్పున యీలతీసి వూదాను. తలమీద యింకో దెబ్బ పడ్డది. కింద పడ్డాను...

ఆస్పత్రిలో కళ్ళు తెరిచాను.

'యెవరూ?'

'అదీ!'

'యేదీ?'

'ఆ మనిషి'

'యెవరూ లేరే!'

'ఆ గుడిశలో యేం దొరకలా?'

'ఒక చీరా, రెవికా.'

◆ ◆ ◆

రచనాకాలం : 1937

ప్రచురణ : (అదృష్టం కథల సంపుటి), ప్రేమ్‌చంద్ పబ్లికేషన్స్, 1964